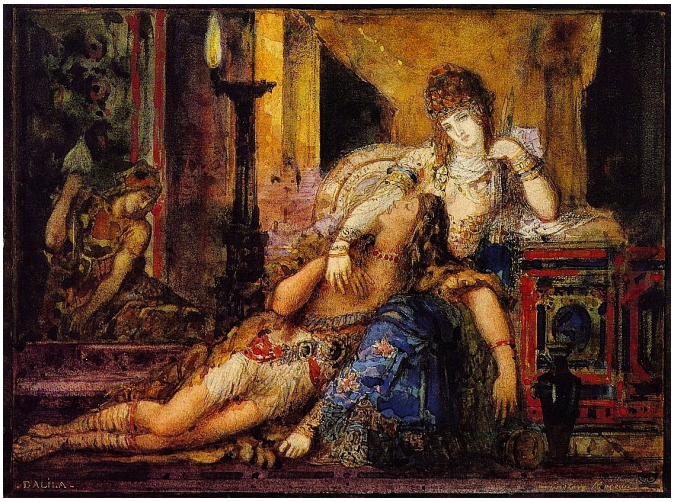

Cu greu trece o zi în care să nu aflăm de încă vreo idee năstrușnică a elitelor corecte politic de prin universități, presă sau organizații nonguvernamentale. Șirul grozăviiilor pare nesfârșit, iar prin concursul presei ți se lasă senzația că lumea a luat-o razna și nimeni nu mai are curajul să spună că albul e alb și negrul e negru; iar cei care o fac sunt doar nebunii.

Într-un manual de îndobitocire pentru inchizitorii moderni, Lordul Russell recomanda ca educația publică și alte mijloace aflate la îndemână establishmentului să fie folosite tocmai pentru a crea în mințile oamenilor ideea, de pildă, că "zăpada e neagră", dacă așa o cer interesele zilei. Doar în termeni strict tehnici nu am ajuns în acel moment, pentru că, altfel, suntem afundați până peste cap în această distopie sulfuroasă. De pildă, discuțiile, vorba vine, ultrasofisticate și serioase despre dreptul unor băieți-care-în-mintea-lor-sunt-fete de a intra în toaletele de femei nu trădează nicidecum o adâncime metafizică, ci nivelul de decadență intelectuală și morală pe care l-a atins modernitatea. Nu suntem, așa cum ar putea părea, în lumea celor care discutau despre numărul îngerilor care încap pe vârful unui ac, ci în ferma animalelor (deși se pot sesiza câteva corelații cel puțin interesante între cele două).

Confruntați cu acest desant ideologic opresiv, oamenilor li se inculcă ideea că nu există aproape niciun fel de evadare din grajdurile tehnocrației, alta decât acțiunea politică foarte directă. Politica, probabil, nu ar trebui neglijată, doar că, după cum sintetiza Andrew Breitbart, "politics is downstream from culture". Cu alte cuvinte, politica îndurată azi nu face altceva decât să reflecte cultura modernă. Referințele obligatorii în acest context nu sunt nici măcar gnomii pornocrației pop, ci toată acea enumerare nesfârșită de scriitori, artiști, filosofi si teologi ultrarespectabili pentru care eliberarea de virtuți reprezintă certificatul de naștere al individului și societății deschise.

Reversul, conform teoriei lui Breitbart, este că în absența unei culturi cât de cât tradiționale, clasice, solide, numiți-o cum vreți, nu vor exista decât ersatzuri pentru orice ieșire sănătoasă din infern. În practică, așa se poate înțelege de ce, spre exemplu, pseudoconservatorii vor vorbi mereu de radicalismul stângist al anilor '60 care a distrus Occidentul, fără să amintească nimic despre Rousseau sau Machiavelli, de ce naționaliștii locali vor să se întoarcă la momentul 1848, șamd. Cu alte cuvinte, soluțiile politice "sănătoase" de moment nu oferă decât, cel mult, paliative și, în fapt, o continuare nestingherită a degringoladei cultural-morale . Și nici nu au cum să ofere mai mult, dacă privim lucrurile realist. Suntem exact în situația acelui ucenic de care Serafim Rose povestea că își dădea silința spre mântuire, dar în timpul liber se delecta cu rock.

Nu doar din acest punct de vedere este simptomatic că singurele comunități care au reușit să producă o alternativă consistentă la modernitate s-au bazat nu pe acțiunea politică, ci pe secesiunea culturală. Exemplul Amish este binecunoscut, astfel încât nu să mai aibă nevoie urgentă de a fi reluat, însă nu rămâne nici pe departe singular. După cum a descoperit recent Wall Street Journal , tot mai multe alte comunități creștine americane încep să copieze și să adapteze acest model. Motivația principală o reprezintă aproape în toate cazurile dorința de a institui un protecționism cultural-spiritual în viața familiilor asaltate de influxul decadenței urbane. Ancora bisericească distinge toate aceste încercări de experimentele hipiote și romantice, la fel cum fuga de educația publică, văzută ca metodă indispensabilă de corupție morală, garantează căutarea în direcția cea bună.

Scăparea în deșert este o metodă testată de creștini încă din primele veacuri de după Hristos, când cultura Imperiului dădea semne de bestializare. Dar ar fi ridicolă propunerea unei astfel de soluții pentru niște oameni toropiți de confort.

Cu toate acestea, pași mici, dar importanți, spre detoxifierea culturală se pot face. Desființarea televizorului din casă este aproape o condiție nenegociabilă pentru cine caută o așezare interioară bună. Renunțarea la literatura modernă (cu mici, foarte mici excepții) garantează alte rezultate mulțumitoare. Trecerea graduală spre sonorități clasice furnizează cu timpul alte satisfacții nebănuite. Apoi, cheia de boltă a oricărei astfel de încercări este abandonul școlii publice, încă posibil la nivel legal.

În fine, nu mi-am propus să enumăr exhaustiv toate soluțiile care se pot accesa de cei care vor să oprească tăvălugul modernității în propriile vieți. Ideea mai modestă ar fi că există în continuare foarte multe variante nici măcar spectaculoase prin care poate fi demantelată babilonia politică și culturală. Spre deosebire de alte forme de angajament (partide politice,

discuții sterile pe internet, militantism) acestea au și avantajul că funcționează pe termen lung. Iar termenul lung pentru orice creștin nu e niciodată lumea aceasta.